

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-163/05)

(2005/C 132/37)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 8 kwietnia do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Ramóna Vidala Puiga, występującego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2002/7/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 lutego 2002 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/53/WE ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do tej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 9 marca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 67, str. 47

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-165/05)

(2005/C 132/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 8 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Gérarda Rozeta, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- uznanie, że nakładając w ramach swojego ustawodawstwa obowiązek uzyskania pozwolenia na pracę przez obywateli państw trzecich będących małżonkami pracowników migrujących Unii Europejskiej i nie doprowadzając do zgodności swego ustawodawstwa z prawem wspólnotowym, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 11 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty⁽¹⁾,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Podnoszone zarzuty i główne argumenty:

Art. 11 rozporządzenia nr 1612/68 stanowi, że małżonek i dzieci w wieku poniżej 21 lat lub pozostające na utrzymaniu obywatela Państwa Członkowskiego prowadzącego działalność jako pracownik lub osoba pracująca na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego, mają prawo do podejmowania zatrudnienia na całym terytorium tego samego państwa, nawet jeżeli nie są obywatelami któregośkolwiek Państwa Członkowskiego.

Prawo do podejmowania zatrudnienia jest bezwarunkowe i oznacza, że małżonek lub inny członek rodziny, który jest obywatelem państwa trzeciego nie może być zobowiązany do ubiegania się lub uzyskiwania pozwolenia na pracę, aby móc podejmować zatrudnienie, biorąc pod uwagę, że skutkiem tego byłoby uzależnienie tego prawa od dodatkowego warunku wstępnego, który byłby sprzeczny z wyraźnymi postanowieniami wspomnianego art. 11.

Obywatele luksemburscy nie są zobowiązani do posiadania pozwolenia na pracę, aby móc podejmować zatrudnienie w Wielkim Księstwie. Stąd, nakładanie takiego obowiązku na obywateli państw trzecich będących małżonkami pracowników migrujących Unii Europejskiej jest sprzeczne z art. 3 rozporządzenia nr 1612/68.

Krajowe ramy prawne nie powinny pozostawiać żadnej wątpliwości lub niejasności nie tylko co do treści mających zastosowanie uregulowań krajowych, ale także co do rangi takich przepisów.

Niezgodność ustawodawstwa krajowego z postanowieniami Traktatu, mimo ich bezpośredniej stosowności, może być ostatecznie wyeliminowana jedynie za pomocą wiążących przepisów wewnętrznych o równorzędnej randze z tymi jakie powinny być zmienione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968 r., str. 2